

Den enlige lyskurv i RØDby og RØDbyhavn lyste stadig RØDt uafbrudt og hele tiden... Ved den ene lyskurvsovergang stod *Jammertonen* og ventede på at komme over lyskrydset for at se hvem eller hvad, der stod på den anden eller ene side.

Jammertonen ikke lade være med at tænke på sin barndom, hvor hans RØDe mor var en fantastisk syerske for de lokale fiskere, der blandt andet fangede sild i Jammerbugten – både RØDe sild og hvide sild. *Jammertonen* kunne ikke rigtig huske sin far, thi han faldt vist nok for et par gode sommersild og flyttede væk umiddelbart efter, at *Jammertonen* var kommet til verden.

Jammertonens mor havde opfundet en symetode, der gjorde, at hun meget hurtigt kunne sy et helt specielt fiskenet til fiskerne, så de havde nemmere ved at fange den gode og dyre spisefisk, RØDfisken, og også de mere normale flade RØDspætter.

Meningen med *Jammertonen* var fra fødslen af, at han skulle have heddet ”SINGER”, for det var en sådan maskine hans mor brugte, men allerede da *Jammertonen* som helt, helt lille udtrykte sin første YNK og gråd, blev hans mor så forskrækket, at hun tabte et glas med RØDe RØDbeder.

”Sikken dog en jammer”, råbte hun højt. ”Det var da vist godt, at din far allerede er rejst, for jeg kan da se, at der ligger et par gode skår på gulvet nu...”. Og derefter blev *Jammertonen* så kaldt for *Jammertonen*.

I ungdommens glade vår var *Jammertonen* meget glad for sang og musik – endda så glad at han forsøgte at gå til korsang i den lille RØDe hytte hvor det lokale kor øvede sig af og til.

Efter at have været med i koret et par gange havde *Jammertonen* ikke helt lagt mærke til, at de andre korsangere kiggede underligt på hinanden og på ham, så en dag, da *Jammertonen* kom for sent til øvning, lyttede han på, at de andre sang, mens han i raske skridt gik hen imod den lille RØDe hytte.

Da han kom ind, sagde han højlydt: ”Hold da helt op hvor det lød godt derude på stien, hvor jeg kom fra.”

Alle de andre i koret skyndte sig så derud for at høre, hvor godt det lød, og siden da har ingen set eller hørt noget til de andre kormedlemmer...

Jammertonen gik så slukRØDøret hjem og fortalte historien til sin mor. Hun blev næste SY, da hun hørte det, og forsøgte at trøste *Jammertonen*. ”Jammerbugten” er nok ikke stor nok til dig”, sagde hun. ”Du må ud i verden og finde ud af, om andre kan finde dit talent. Du må gå solo.”

Jammertonen tænkte som så, at når han kunne gå både forlæns, sidelæns og baglæns, kunne han vel også lære at gå solo, selvom han endnu ikke kendte denne gangart.

Og det var netop det, som *Jammertonen* gjorde...

Tingene blev pakket og kom på ryggen og vupti, drog *Jammertonen* af sted mod ukendte nye bugter, steder og stræder. Ved udkanten af den lille by vendte *Jammertonen* sig om midt i RØDbøgeskoven for at vinke farvel til sin mor, men hun reagerede ikke. ”Jeg vinker bare lidt højere”, tænkte *Jammertonen*, og det gjorde han, mens hans mor var i gang med at trække vimplen ned for at hejse det RØDe Dannebrog.

hvad sidenhen skete, henhører til et toogtyvende” afsnit.